

Елин Пелин
Орел и лисица

Един орел си направил гнездо на едно голямо дърво сред гората и измътил малки голи орлета.

Под същото дърво кума Лиса си изровила дупка, поселила се там и завъдила челяд – малки хитри лисичета.

– Съседе – казала лисицата на орела, – да не се пошегуваш да изядеш някое от децата ми, че няма да ти простя.

– Колкото за това, бъди спокойна, съседке. От мене зло няма да те сполети – отговорил орелът.

Минали няколко дена, палавите лисичета почнали да надничат из дупката и едно се измъкнало навън да си поиграе.

Съгледал го орелът и забравил обещанието си. Спуснал се, сграбчил малкото лисиче, дигнал го в гнездото си и нагостил с него малките си орлета.

След някой ден из дупката излязло и второто лисиче. Орелът и него грабнал. После трето, четвърто – докато нашата лисичка останала без лисичета.

Натъжила се тя и често седяла пред дупката, поглеждала към недостижимото орлово гнездо, въздишала и си думала:

– Ах, защо не мога да хвърча! Не много високо, колкото до орловото гнездо!

Орелът, научен да живее от кражби, мъкнел всеки ден: ту малко агънце, ту гълъб, ту кокошка, че дори и мънички врабчета.

Веднъж един овчар наклал огън и си пекъл на него агнешко месо. Подушил орелът, завил се в небесата и когато овчарят отишъл да навиди стадото, спуснал се над огъня, грабнал месото и отлетял към гнездото.

Не щеш ли, за месото се бил залепил един жив въглен, отронил се в гнездото и го подпалил. Орелът пухал с крилете си да го угаси, но огънят се разпалвал повече и повече, обхванал цялото гнездо и подир малко орлетата паднали изпечени на земята.

Грабнала ги лисицата и се обърнала към орела, който се виел с опърлени криле над дървото.

– Е, съседе – рекла му тя, – ти изяде моите лисичета сурови, аз ще изям твоите орлета печени.

КРАЙ

© Елин Пелин

Издание: Елин Пелин. Приказки, Съчинения в шест тома, Том 5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10993>]